

havde med Andet at gjøre end med den Anordning af Pladsen, der var bleven anvist det; men der er en anden Side, hvorfra der for mig frembyder sig en afgjørende Betænkelse ved at ansee en saadan Bestemmelse for i sig selv tilraadelig. Optages denne Forskrift i Loven, saa bliver Følgen den, at den Bemyndigelse, som den allerhøieste Resolution har givet Justitsministeriet til at gaae ind paa den Reform, at Sportler skulle aflæsses og fast Løn træde istedetfor, vil blive eleveret til en ufravigelig Bestemmelse, saa at der altsaa ikke længere kunde være Tale om at benytte en Bemyndigelse, men der var fremsat en ubetinget Forpligtelse til under enhver Omstændighed, under enhver Forudsætning, at iværksætte denne Omdannelse af Lønningsforholdene. Jeg siger under enhver Forudsætning, og det er deri Grunden til Betænkelseheden ligger for mig; thi hvor stærkt man end erkjender Hensigtsmæssigheden af Reformationen, saa er det dog indlysende, at der ikke vil kunne være Tale om at iværksætte den under enhver Forudsætning; en nødvendig Betingelse for at kunne gjøre Forandringen vil dog være den, at Forholdet bliver ordnet saaledes, at alle Hensyn derved blive fyldestgjorte, at Statstjenesten i det Hele kan besørges paa en forsvarlig Maade, og at alle de Omstændigheder med Hensyn til Lønningsforholdene, som det vil være nødvendigt at tage Hensyn til, for at det, der skal foranstalles, kan blive iværksat paa en helbig Maade kunne blive tagne i Betragtning. Dette vil kunne skee, saalænge der er denne Bemyndigelse til at gjøre Noget, men det vil blive forhindret, naar der gives en aldeles bindende Forskrift for, at det skal skee. Der kan ikke være Tale om, ubetinget at faae det heldigt ordnet, hvis det ikke kan ordnes paa den Maade, at de faste Lønninger komme til at staae i et saadant Forhold, at derved den Afgjørelse, som i sig selv vil være den rette, kan fremmes, og det er heri der for mig ligger en afgjørende Grund til at maatte betragte den omhandlede Forskrift for aldeles utilraadelig, fordi jeg i den ikke kan Andet end see en Grund til at kunne indrette det Hele saaledes,

som det i sig selv maatte ansees uvisst og rigtigt.

Sjæbning: Turde jeg spørge den ærede Minister, om der i Sportlønningen ligger en Garanti for, at Statsembederne blive røgtede, som de bør røgtes, om der i den nuværende Sportlønning har viist sig at ligge en saa stor og saa sikker Garanti i denne Henseende, at man af den Grund behøver at vægte sig ved at forlade den.

Justitsministeren: Det af den ærede Rigsdagsmand forelagte Spørgsmaal lader sig vistnok overmaade let besvare, og jeg er ikke i Tvivl om, hvorledes det skal besvares — jeg besvarer hans Spørgsmaal med Nei. Det kunde vist ikke falde Nogen ind at ville sige, at der i den Indretning, hvorefter Embedsmændene lønnes med Sportler, skulde ligge nogen Garanti i den Retning, som den ærede Rigsdagsmand omtalte; der kunde vist aldrig Nogen falde paa at ville paastaae, at den Lønningsform skulde frembyde nogen Sikkerhed i saa Henseende, men det er jo aabenbart heller ikke det, hvorom der her er Tale. Var der Tale om, hvorvidt Reformationen burde gennemføres eller ikke, saa kunde hans Spørgsmaal vistnok have Vægt, men naar det først er givet, at der ikke er Spørgsmaal om, hvorvidt Reformationen i sig selv er hensigtsmæssig eller ikke, saa vil det ogsaa være klart nok, at Spørgsmaalet er uden Betydning. Det, som jeg har sagt, og som netop holder sig ganske fjernt fra hvad den ærede Rigsdagsmand bragte paa Bane, er jo, om man, naar det først er givet, at Sportlembødernes Afleggelse med Sportler skal ophøre, saa uden Videre kan antage, at man kan gaae ind paa enhverjohelst Afgjørelsesmaade, og min Betænkelse ligger jo deri, om man, idet man gennem den Forskrift, som er Gjenstand for Forslaget under Nr. 3, bestemmer, at Sportlønningen skal aflæsses og fast Lønning træde istedet derfor, derved kan faae den Garanti, som jeg aldrig kunde falde paa at ville søge i Lønning gennem Sportler, men som jeg antager skal være tilstede, naar der bliver Spørgsmaal om fast Gagering.